

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Herriot.

Do nového ročníku.

Zahajujeme nový ročník, jenž je pro náš list zvláště významný, neboť 1. května t. r. bude tomu deset let co „Hlas Volyně“ nepřetržitě vychází.

List vstupuje do nového ročníku v nové úpravě. Po prozkoumání návrhů a pokynů našich spolupracovníků rozhodli jsme se pro tento způsob vnější úpravy listu. Nové rubriky, jako „Zprávy z Volyně“, „Ženská hlídka“, a j., které jsme zavedli na všeobecnou žádost, budeme umišťovati podle toho, jak se pro ně seje materiál. Zvláště naše krajaneky nechť vezmou též občas pero do ruky a podělí se s ostatními čtenářkami svými zkušenostmi a náhledy. Krajané fotoamatéři, pošlete nám obrázky k otištění!

K prvnímu květnu hodláme vydati jubilejní číslo „Hlasu Volyně“. Obrátíme se proto již nyní na naše spolupracovníky s prosbou, aby obohatili toto jubilejní číslo svými pracemi.

Toto a několik dalších čísel vyjde o 8 stranách. Ačkoliv je počet stran o 2 menší, je celkový plošný obsah tisku menší pouze o polovinu dřívější strany a výhodnějším trojslopcovým uspořádáním se uspoří i ta půle. Budeme tisknouti nadále na desíti stranách, čímž se zvětší obsah textu téměř o dvě strany proti dřívějšímu. Při našich opravdu malých technických možnostech se musí náš personál zapracovati do nového způsobu sazby a tisku, aby čísla o desíti stranách mohla vycházeti v čas. Předplatné zůstává nezměněno, pouze do Československa jsme byli nuceni zvýšiti předplatné, neboť poštovné nás stojí nyní více než 5 zl ročně.

V novém roce půjdeme dále za cílem, který vedl k vzniku časopisu a a ke kterému směřoval list v předcházející léta: Chceme, aby naši lidé byli informováni o životě kulturním, národním a hospodářském. Aby nezapomínali česky číst, česky mluvit a česky myslet. Chceme přispěti k tomu, aby zůstali tím, čím povždy byli: dobrými a loyálními občany státu, v němž našli novou vlast, ale při tom tom dobrými Čechy a Slováky.

Pište nám o svých bolestech, tužbách, přáních, o tom jak žijete a po čem toužíte. Budeme se snažiti lépe vám rozuměti, a svým listem lépe vám sloužit než tomu bylo možno doposud.

Václav Šyarc, Praha.

Lidem dobré vůle.

Vánoční svátky budou co nevidět. Jako všude jinde tak na Volyni budou naši krajané oslavovati narozeniny Ježíše Krista. — Letos, více než kdy jindy, měli by si uvědomiti jak doba je špatná a jak poměry v evropském zemědělství se změnily ve všech státech v neprospěch menšin. — Kristova slova: „Milujte se vespolek!“ nenalezla ohlasu ani v srdcích vedoucích státníků, ani v srdcích lidského davu, který je zkažen špatnou politikou poválečných let a hospodářskou bídou dnešní doby. —

Bylo by neodpuštělným hříchem vykládati lidem a v tomto článku zvláště našim krajanům na Volyni, že se poměry na světě lepší. Něco podobného nelze tvrditi ani o stycích mezinárodních, ani o hospodářských a vnitropolitických událostech každého státu. Lidská chamtivost a zloba ovládla svět. Stroje vyl učily miliony lidských rukou z plodné práce a umožnily vznik obrovských zisků, které se převádějí v podobě peněz do zbrojení a v nejšířších vrstvách lidu mluví se o příchodu válce, která má prý už jednou rozhodnouti, zda se lidstvu na světě povede dobře, či nikoli. Ovšem takhle si lidstvo nikdy ráj na zemi nepřipraví. K zlepšení mezinárodního hospodářského života a styků mezi státy bylo by zapotřebí obrovské přeměny pova-

hy a lidské duše u každého jednotlivce z davů, které tvoří d hromady lidstvo.

O nic lépe není na Volyni. Česká menšina početně ne příliš silná, se ve svém vlastním kruhu dobře nasnaží a na venek vystupuje velmi roztržštěně, což jí připravuje o veškerý význam, který by jí za opácného stavu věcí musel býti přiznán. I když těch 45 000 lidí není početně mnoho mezi 2.100.000 obyvatel volyňského vojvodství, přece by Češi mohli býti uznáváni jako důležitý hospodářský činitel na Volyni. Také jako zákazníci nemohou býti Češi na Volyni přehlíženi. Jejich kupní síla je dodnes značná, což je viděti z toho, jaké oblíbě se těší český zákazník u židovských volyňských obchodníků, kteří se neváhali naučiti česky, aby ho mohli lépe obsloužiti. — Záleží nyní jen na našich krajanech, aby této možnosti využili a ve všech kramlech, kde nakupují, mluvili po česku. —

Srovná-li se životní úroveň takové české hornické rodiny z Krušnohoří se způsobem života průměrného volyňského Čecha, tu musíme přiznati, že nářek, který si naši krajané na bídu vedou, není oprávněn. Mezi volyňskými Čechy je málo bezzemků — většinou jsou zemědělci, řemeslníky a obchodníky — takže ve všech případech vydělají si nejméně tolik, že jejich děti nemají nikdy hlad. O peníze je dnes nouze všude. Když ovšem pak porovnáme pochopení pro kulturní potřeby našeho českého horníka a Čechů na Volyni, dopadne toto porovnání pro naše krajany velmi nepřiznivě. Naš horník, který vydělává, když již je hodně placen, asi 18 zlotých týdně, z kterých musí živiti svoji ženu a někdy i vícečlennou rodinu, čte a kupuje si každý den některé české noviny a když mu to poměry dovolí, založí si, třeba i na splátky, malou knihovničku. Bolestnou věcí je, že na Volyni je tomu naopak. Sedláci, kteří mají i více než 50 korců pole podle staré české míry, litují vydati měsíčně 1 zlotý, na jediný český časopis, který v Polsku vychází a jenž je řízen jejich vlastním rodákem. Knihi už teprve nekupují, protože mnozí z nich považují čtení a vzdělání za hřích a hlou-

Jiří Rebl.

Tajemný otazník...

Jak potok hučivý čas vpřed se valí,
[řítí a v jeho hlubinách jenž nemaj konce,
[dna, rok za rokem se topí neodvratně,
v tajemných hloubkách věčna propa-
[dá... V těch tajemných a nezbádaných
[hloubkách času, jichž tajny nepoznal všetečný smrtel-
[ník, armády lidí tonou nenávratně
a věčnost rdousí zmlklý jejich vzlyk...
Hle! moje hodiny dvanáctou zase
[býjí... Naposled zatíkal v tom roce perpetlik...
Rok zapadá do hlubin nakonečna...
Jde nový rok — tajemný otazník!.

Lidem dobré vůle.

Pokračování ze str. 1.

post za svátost. Když už je rodina pokročilejší, tak si koupí jednou za rok kalendář, ale na jiné knihy je už peněz škoda. Rmoutí mě, že musím napsati našim volyňským krajanům tak ošklivé vysvědčení, ale dokladem toho, že nepomlouvám a mluvím pravdu, je počet odběratelů jediných českých novin na Volyni a v Polsku vůbec, týdeníku „Hlasu Volyně“ kteří tento časopis nejen odebírají, ale také předlatně platí. Z jednoho sta volyňských Čechů tak asi jeden odebírá a platí „Hlas Volyně“. Je to smutný zjev, člověk si tak bezděky vzpomene, kam se poděla stará a poctivá písmácká kultura a velká vzdělanost předků volyňských Čechů, kterou si s sebou přivezli ze staré vlasti do císařského Ruska. Odpověď je snadná. Utopila se v kořalce a v kartách. Ti předkové byli ještě hrdí na to, že se jim od Boha dostalo té milosti, aby se narodili jako Češi, této cti si dovedli vážit a byli šťastni, že mohli své děti vychovávat po česku. Tak samozřejmě, jako tehdy, to dnes už pro všechny naše volyňské krajané není. Podnebí a nižší kulturní úroveň domácího volyňského obyvatelstva působily na zvyky těchto potomků odvážných a ctihodných otců, kteří raději opustili starou vlast, než aby ohýbali hřbet před trůnem cizáckého císaře. Ani mě nepřekvapilo, když jsem obdržel zprávu, že se přihodilo v jedné české obci na Volyni. Obec si sama postavila školu, na které delší dobu nikdo nevyučoval. Posléze tam dostali učitele, který občany vyzval, aby zakoupili svým dětem české učebnice, aby se mohlo na škole vyučovat také česky. Byla svolána schůze, na které byl podán návrh, aby rodiče dětem zakoupily knihy z vlastních prostředků. Proti tomu promluvil jeden z nejbohatších sedláků v obci a navrhl, aby se dětem knížky koupily, ale z matičních peněz, které jsou v obci uloženy. Po té vyvstal jeden občan, také velmi majetný, který se proti tomu rozhodně vyslovil a prohlásil, „ať raději matiční peníze v pokladně shnilí“, než aby se za ně koupily české učebnice. Schůze se rozešla bez rozhodnutí a ještě dodnes nikdo neví, jak to vlastně s českým vyučováním v této tak zvané pokročilé české obci dopadne.

Česká mládež na Volyni vytvořila si kroužky, které se nebudou zabývat politikou, ale kulturní a odbornou zemědělskou výchovou svých členů. Již před delší dobou byly stanovy těchto sdružení mládeže předloženy úřadům a snad v dohledné době budu moci Vám oznámiti radstvou zprávu, že stanovy tohoto ušlechtilého hnutí byly schváleny. Česká mládež na Volyni si vytvořila vlastní svaz podobně jako to učinila polská mládež.

Mluvil jsem jednou s redaktorem Rejzkem o hesle, které by si české kroužky mládeže měly dáti zlatem vy-

Válka v Habeši do nového roku.

Dlouho připravovaná válka v Habeši, zahájená Itálií bez vypovězení nepřátelství na známý povel dnešního maršála de Bono „z rozkazu Duceho“, vstupuje do nového roku. Zdá se, že ani italská veřejnost, ba ani odpovědnější kruhy se nenadály, že nepřátelství v září zahájené se protáhne do r. 1936!

Italové zahájili svůj nástup ze severu, z Asmary v italské Eritreii, po silnicích přes Addi Ugri a Addi Quala na jedné a Decameré směrem na Entisicio na druhé straně, přes pohraniční řeku Mareb a její přítok Belem. Na jihu nastoupilo italské vojsko na čáře mezi osami Ual-Ual (přepašení italských stráží u této osady bylo zjevným důvodem k dnešní válce), Gerlogubi a Gorrahei do bezvodých pouští ogadenských. Zde se vlastně hlavní proud nástupu valil koryty řek Vallé a Uebi Š heli z italského Somalska s nástupní stanicí Mogadiscio. Třetí proud Italů se marně pokoušel

šíti na své vlajky. Pan Rejzek tehdy navrhl větu, na kterou do smrti nezapomenu: „Jsi mým dobrým přítelem, neptám se Tě v ec a jak věříš, pomohu Ti vždy a zastanu se Tě kdekoli, protože jsi Čech!“ Byl bych šťasten, kdybych příští rok, až budu snad zase psát úvodník do vánočního čísla „Hlasu Volyně“ mohl zrovna tak přímo a přetivě napsati jako dnes, že poměry se na Volyni změnily ve prospěch české větve. Že ne jeden člověk ze sta, ale padesát lidí, odebírá „Hlas Volyně“ a že všichni krajané na Volyni si prakticky uvědomili ušlechtilý význam překrásné Rejzkovy věty a navzájem se svými dobrými činy zapsali zlatým písmem do srdcí.

Václav Švarc.

Besídka.

V. Pelant.

Ztracení rodiče.

„Mazánku, hněte se už domů!“
Tak náhle spustil hospodský, kterému došla trpělivost dlouhým nočním bděním a civěním nad posledním hostem.

Za stolem se p hnula lidská postava, hlava se zvedla se stolu a opřela se o špinavou stěnu zdřevěnělé tuce, na nichž dosud hlava spočívala, zůstaly jako nehybný, jen oči strhané, rozespalé, udivené se rozhlížely po šenkovně. Na mokřých stolech, posypaných tabákovým popelem, stály sklenice a válely se jako opilci nedokouřené doutníky. Hrdélka prázdných lahví trčely, jako výstražné a hrozivé prsty. Vzduch dusný, těžký, čpěl kouřem a pivem. Začmouzená lampa línula mdlé světlo, blikala a mračila se jako rozhněvaná, zarmoucená žena. Za okny fučela meluzina.

na rozhraní francouzského Somalska a italské Eritreie v okolí pohoří Mussa-Ali, kde italský nástup úplně ztroskotal v základě ohrožen nedostatkem zásobovacích možností.

Místní habešské vojenské síly ustupovaly celkem bez boje na severní i jižní frontě. Habešská mobilisace prakticky vyžadovala dvou měsíců jen k tomu, aby se vojsko primitivně vyzbrojené starými puškami, šípy a kopími, sešlo na určených místech, odkud vlastně měsíc i déle opět nastupovalo teprve ke frontě,

Musíme uvážit, že jediná železnice z Džibouti ve franc. Somalsku do hlavního města Addis Abeby slouží k dopravě materiálu jen do vnitra země, aniž by se jen zdaleka přibližovala k některé frontě. Vše ostatní — pohyb desetitisícových mas divokých bojovníků a velikých zásob se děje po „silnicích“ habešského typu a karavanních cestách nebo horských stezkách. Vzdálenost Addis-Abeby na obě fronty — severní i jižní — činí přibližně stejně: přes 900 km, (čili tolik, jako z Krakova na litevskou hranici).

Habešský odpor měl tedy s počátku k dispozici jen rasy pohraničních krajů s mučtvem, které tam bylo a jehož úkolem zůstalo zvolna ustupovat a drobnými přepady ve dne i v noci znepokojovat nepřítel.

Tak se dal počáteční nástup Italů, kterým se záhy podařilo obsadit Aduu, Adigrat i posvátné město Aksura na severu a Gorrahei a Gerlogubi na jihu.

Na severu pak postup z těchto 50 — 60 km vzdálených míst od eritrejských hranic pokračoval z Adigratu přes Hansien a Agulu a z Adui přes Abbi Addi na Makalé, kterého bylo

Hostinský se zvedl a uklidil. Pak rázně zalomcoval klímajícím Mazánkem: „Povídám vám, chlape, seberte se a jděte!“ „Ještě sklenici — na cestu.“ „Na dluh nedám!“ „Mám vyděláno, zaplatím vám.“ „Už jsem řekl. Bude brzy půlnoc, k vůli vám nebudu svítit. Pospěšte si, začíná vánice, ať se dostanete domů!“

Bjábolaje zlostně, vrávoral ven. Urazil několik kroků a zakl se prudkým nárazem větru, zapotácel se, obrátil, hrozivě zdvihl zaťaté pěstě a těžce oddechl. „Lotrovská peleš, zloději!“ Zase se pustil v zápas s bouří a namířil ohradní pěstínou ke své chaloupce, leč pokaždé sražen sněhovou plískanicí, vrávoral, potácel se po sněhu, a tak rozbourřená příroda pobuřovala i jeho duši až do šílenství.

Kusé, nesouvislé myšlenky se v něm honily jako zif běsi.

„Chlape, hněte se už domů!“ povídal si, „teď mne vyhazuje ten zloděj, když nic nemám. A i všichni. Dokud jsem měl za co pít, byl jsem pan Mazáněk a teď jsem chlap — všichni“

dobyto. Na jihu po počátečních úspěších byli Italové nuceni vyklidit Gorrahei, Gerlogubi i Dolo (na hranicích britské Kenie) a chránit si boky zásobovacích linií. Tak se vytvořila válečná situace na bojištích v prosinci, kdy se teprve vlastní vojenské síly Habeše dostaly k frontám.

Od poloviny prosince pak začal již na severní i jižní frontě protiútok Habešanů. Habešané obsadili opět Abbi Addi na severozápadě od Makalé, překročili znovu řeku Takazé a podnikají stále prudší případy v soutěžkách. I bílé vojsko italské musilo na mnoha úsecích vystřídati černé Askary, kteří dosud na italské straně byli v prvních řadách. Počáteční strach Habešanů z moderích zbraní italských, zdá se, že zmizel, letecké útoky od začátku znamenaly spíše morální účinek než vážné vojenské ohrožení a při tom početní převaha je na straně Habešanů, a to asi čtyřikrát větší.

Italové dopravili do Habeše celkem čtvrt milionu vojáků a dělníků, z něhož bylo opět odvezeno 35.697 nemocných a raněných. Habešané mají ve zbraní — třeba z části primitivní — asi 1 milion mužů. Italové mají vojsko technicky co nejmoderněji vyzbrojeno, ale těžko snázející tamní podnebí. — Habešané jsou v převaze fyzicky a přírodou, jež snižuje účinnost moderních útočných zbraní na minimum a na zásobování vojska klade mimořádné úkoly.

Tak vlastně počátek nového roku 1936 znamená v Habeši teprve začátek vlastních bojů, v nichž maršál Badoglio snad dokáže opodstatnit odchodu maršála de Bono z místa nejvyššího velitele italských východoafrických vojsk a kdy se bude rozhodovat, zda do vojenských učebnic bude zasažena kapitola o převaze technických zbraní nad silou přírody, čili nic.

De „Nár. Politiky“.

mnou pohrdají. Lumpové!“

Začal nehty do dlaní a zaskřípal zuby. Škubl sebou, vzpružil zkřehlé údy veškerou svou energií a opět se počal neudatně hrabatí sněhem.

„A já jsem blbec a zchátralce, jako oni. Však ode dneška konec — konec pití! Řeknu jim, že jsou nestůry, chátra, budu jimi teď já opovrhovat. Odčiním, v čem jsem se provinil vůči nebožce, vynahradím to na našich dětech! Co asi dělají, chudinky? Snad už spí. Zmlklé, hladové. Kdo by je mohl nasytit? Vše, co vydělám v kamenolomu, utratím sám. Jak jen se k vám dostanu, už vás nikdy neopustím! Ode dneška jiný život!“

Tak a podobně si ukládal Mazánek, ovšemže to nebylo dnes poprvé. Dostál slovu jen potud, pokud se mu znovu nenaskytla příležitost, aby zase proflámoval poslední vydělaný groš. Tak si zaháňal. Porušoval zákon odvěké spravedlnosti. Byl otrokem náruživosti.

A zdálo se, že se tentokráte proti němu i příroda spikla. Oblaka se slila

Kronika.

V pátek byla ohlášena amnestie.

3. ledna t. r. v „Dzienniku Ustaw“ byla ohlášena ústava o amnestii. Dne 3. a 4. ledna všichni vězňové, kteří podlehlí amnestii byli již na svobodě. Nemajetným vězňům vězeňská správa poskytla bezplatné lístky na železnou dráhu do domovských obcí. Celkem amnestie se vztahovala asi na 20.000 vězňů.

Vzhledem k těžké materiální situaci většiny vězňů, Spolek pro péči nad vězňemi při pomoci „Fundušu práce“ a městskými i gmínnými úřady poskytne, zvláště v zimních měsících; mimořádnou pomoc vězňům.

Ukrajinisace církve na Volyni.

Pravoslavná veřejnost na Volyni jest rozdělena na dva tábory, z kterých první jest proti změnám v pravoslavné církvi. Druhý zas, většinou skládající se z Ukrajinců, přeje si t. zv. ukrajinisaci církve; první požadavek, jejich jest záměna staroslovanského jazyka na ukrajinský jazyk. Na těchto rozběžných požadavcích docházelo často na církevní půdě k prudkým srážkám. Konečně církevní správa unormovala tuto otázku tím způsobem, že v jednotlivých farnostech na speciální žádost věřících může býti k nány boho lužby v jazyku ukrajinském. Doposud málo farností použilo tohoto výnosu. Poslední dobou, lze pozorovati vzrůst hnutí pro ukrajinisaci církve. Četné farnosti vyslaly do Konsistoře v Křemenci delegace s žádostí o konání bohoslužeb v ukrajinské řeči.

Letecký útok

na švédskou ambulanci.

Na zprávu o tom, že italský letec, podporučík Minoiti Tito, zajal Habešany, byl zabit a sťat, podniklo italské

se zemí v jeden vířivý, točící a zmlátající se chaos. Vše kolem hučelo, dunělo, sténalo, burácelo; a všemožné zvuky všelikých odstínů možno bylo slyšeti v tomto rozpoutaném živlu. Takých zimních bouří je jen pořídku na Volyni.

Mazánek, vysílen, zmaten a polopřičetný, se odevzdal v ruce osudu. Cloumal s ním vítr a děsné spousty sněhu hrnuly se naň se všech stran. Ledová skořábka mu pokryla obličej. Vítr ho dusil. Padal do sněhu, schoulen oddychoval, tápal a hrabal všemi čtyřmi sněhovou závějí, a tak se mu zdálo, že to trvá bez konce. Bylo už tolik sněhu, že se snadněji bylo prohrabávat sněhovým tunelem, nežli se plaziti na povrch. Přikrčil se pod sněhem jako zajíc.

A náhle, jako by ani nepil, vyjasnilo se mu v duši. Neblahou předtuchou jat, zachvátil ho zvláštní, posud nikdy nepocítěný strach. Vzpomínky mu rozvíjely před duševním zrakem dlouhý svítek jeho prostopášného života. Vše před ním vyztalo — jasné

ské letectvo v posledních dnech v Smalsku odvetné ostřelování nepřátelské linie. Při bombardování jedna puma zasáhla stan švédského červeného kříže.

Švédský konsul v Addis Abebě zaslal švédskému zahraničnímu ministerstvu depeši o ostřelování švédské ambulance. Podle této depeše byl tábor švédského červeného kříže řádně označen podle předpisů. K ostřelování došlo dne 30. proince. Stany s nemocnými byly bombardovány kulomety. Dr. H. Landner byl zraněn na pravé straně těla, jiný Švéd byl zraněn do čelisti. Ostatní Švédové ušli bez pohromy. Švédský červený kříž dostává čtné projevy soustrastí.

V celém světě tento čin vyvolal velké rozhorčení.

Rozhodne se Amerika pro zákaz do dávek petroleje a uhlí?

Rozhovor, který měl ministerský předseda Laval s americkým státním podtajemníkem pro zahraničí Philipsem, upoutává pozornost k americkému kongresu, který se včera sešel ve Washingtoně a má na programu otázku případného zákazu dodávky petroleje válčícím státům. Francouzské noviny připomínají, že Anglie požádala diskretně vládu washingtonskou, aby mezi zakázanými vývozními předměty uvedla též výslovně petrolej a uhlí. Soudí se, že Spojené státy setrvávají na přísné neutralitě, list však připomíná, že v americké veřejnosti roste odpor proti Italii. Platnost dosavadního zákona o neutralitě vyprší koncem února.

Francouzský rozpočet schválen.

Po noční schůzi dne 2. ledna, která se prodloužila až do 8.20 hodin ráno, schválila francouzská sněmovna rozpočet na rok 1936, a to 377 hlasy

viděl.

Jak byl rozmazleným jedináčkem bohatých rodičů, a jak mu tito nadřezovali v jeho kaprisách mládí. Jak se zamiloval do chudé, ale hodné, pucivé a spořádané dívky; jak si ji pak na vzdor rodičům vzal, ale tito se hned smířili a přilnuli vším srdcem k této dobré duši. Jak, když převzal statek, začal pít a hýřit; a když rodiče hořem zemřeli, obrátil všechnu svou zlobu na ženu. Jak mu vše prodal a koupil roztrhanou chaloupku. Dále viděl udřenou ženu, jak chodí na výdělek a shání obživu pro celou rodinu, zatím, co on, zpitý a potlučený vybíjel na ní své zvířecí, nezřízené pudy. Týral ji, tloukl, pomlouval — ji, nanáročnou, trpící a mlčící. Jak nebožka, spíše usmrcená, nežli zemřelá — vedle dvě děti —

A náhle to v něm trnulo, jako ve vzkypělém kotli, v hlavě mu zabušilo, v uších zahučelo, v předstěvě pomátlo. Duši mu vichřil panický chaos. Slyšel neurčité, tajemné hlasy, volání, kvílení, prosby, hrozby. Viděl, jak

proti 137 hlasům. Senát schválil rozpočet 269 proti 17 hlasům. Rozpočtová rovnováha byla stanovena takto: Příjmy 40,449,87,066 franků a vydání 40,437,808 525 franků, což jest c 12,078.511 franků převaha na straně příjmů. Parlament se odročil poté až do 14. ledna.

NĚMECKO.

Novoroční poselství říšského kancléře Hitlera připomíná, že ve třetím roce nové německé říše stalo se Německo silnějším a zdravějším ve všech oborech svého národního života. V roce 1933 dobyt národní socialismus vnitřní mocí, v roce 1934 podařilo se mu ji upevniti a rozšířiti přípravnými pracemi pro dobytí zevní svobody. Rok 1935 stojí ve znamení dobytí svobody na venek a dalšího pronikání národně-socialistické idee a jejích zásad uvnitř. Poselství vyslovuje naději, že se i v příštím roce podaří zachovati národně-socialistickému Německu zevní mír.

Ženská hlídka.

Milá čtenářko:

Piši Ti, poněvadž chtěla bych se s Tebou seznámiti. Myslím, že budeme si rozumět a budeme mít hodně společných zájmů. — V dnešní době rovnoprávnosti, předbílání v práci a životního shonu žena má mnohem větší vliv než dříve na charakter všedního života a na určování směru kultury. Kdosi řekl, že takový je národ, jaká je žena tohoto národa. Aby tedy věděla, co má být jejím cílem životním, aby dobře splnila svůj úkol, musí především vhloubiti se v dnešní poměry, vědět, co od ní svět žádá a uvědomiti si svoji cenu. Pak budeme vědět, jak uplatnit svoje možnosti.

Milá čtenářko, jistě Ty jako já a jiná, máš otázky, které nedovedeš sama rozřešiti jistě také znáš mnoho užitečných rad a zajímavostí, s který-

nřed ním vítali neurčité přízraky. Přepadl ho ten ažiravý duševní kvap, který p vstává při vědomí, že se už připozdívá, nebo že bude po všem, budeme-li ctáletí.

„K dětem!“ vyrazil ze sebe, vzepjal se na nohy, zahrábl rukama nahoru, a zase klesl bezmocně nazpět.

Sveřepý vítr ještě mocněji zakvílel, zasténal a hnál ke vsi.

A přece byl přibytěk, kde noční klid byl rušen lidákým bděním.

Byla to zkrivená, pechýlená Mazánkova chaloupka. Ve dveřích a děravých, vycpaných oknech samá spára, kde to hrálo všemi možnými tóny a vprašovalo sním dlouhými, bílými pruhy až doprostřed světnice. V jednom koutě polorovalená p'otna, vedle na stoličce p'ohaslý kahánek. V druhém koutě vetchá, rozvrzaná postel, opřená o zeď, na ní, pol starými hadry, obajmutá, těsně přitulena k sobě, spala dvě děvčátka: dvanáctiletá Liduška a osmiletá Helenka. Dlouho večer čekaly na otce, leč zimou, hladem, samotou a strachem zmořeny, usnuly.

mi ráda bys se podělila — svěř nám to všechno, ať každá z nás dá něco od sebe a jistě bude nás to těšiti. Třebas budeme mít rozličné názory a pojmy. Společné hovory nás duševně obohatí. Když jen jednou se seznámíme a svěříme si svoje myšlenky, svoje radosti a trampoty, tu uvidíš jak budeme si blízké a jak budeme se těšit na svoje dopisy. Ne, dříve však musíme poznat svoje zájmy. — Snad otázky rodinné upoutají každou z nás, pak výchova dětí, zdravotnictví, praktické rady pro vedení domácnosti, veřejné aktuality, které ženy zajímají a pod. Četla-li jsi nějaký článek, o kterém chtěla bys rozsáhleji disputovat, zvědět názory jiných, napiš nám to. Utvoříme si rodinný kroužek a povíme o něm své přítelkyni té a tamté a uvidíš, jak rychle se nám zvětší a program náš spestří. Přece každá má svoji zkušenost a svoji individualitou obohatí naši společnou besídku.

Chtěla bych si s tebou promluvit o mnoha věcech, které mne znepokoují. Došla jsem k tomu, že my, československé ženy v Polsku jsme jaksi nečilé a ochablé v srovnání s ženami Španělska. Měšlenka ta mne zahanbuje. Byla bych ráda, kdybych se myšlila, kdybys mi to mohla zapříti. Jedno mne přece otužuje — proč měla bych hledat svůj ideál za dalekými hranicemi, když mohu vzít za svůj vzor ženu z Československa. Půjdeme jejím směrem. Nebudeme se cítit ponížené — to jsou naše sestry, v cizině nemusíme bloudit, naše otčina dá nám vše, jen chtějme brát. Sleduj některé ženské časopisy z Československa a tu teprve vidím, jak jinak tam požívají život, nežli my. Chtěla bych si s Tebou, milá čtenářko, o tom porozprávět. Řekni mi, co si o tom myslíš, sděl mi také Tvoje zájmy. Odepiš rychle. Čekám. —

Zůstává Tvoje oddaná přítelkyně
A.

Až po půlnoci Helenka procitla zimou, sykaje a jektaje zuby, vzbudila Lidušku.

„Zatop, Liduško, já už nemohu spát, jak jsem zmrzla — a chci tak jíst!“ — slabikovala plačtivým, třesoucím se, slabým hlasem. „Jéó vždyť nemáme sirky, ani dříví, a jíst také ne, protože tatínek ještě nepřiše; a i kdyby přišel, tak by jistě nic nepřinesl, protože už málokdy nám co přinese, ještě sám jí, co nám dají lidé, za to, že jsme jim v letě pásly a pomahaly.“ Tak proč, Liduško, neutěchem k nim? Já se tatínka bojím, někdy je takový zlý!“ „Maminka povídala abychom nikdy neopouštěly tatínka, že bude někdy hodný.“ „Já mám hlad“ bezděčně vyrazila ze sebe Helenka a metnula sebou netrpělivě pod přikrývkou. Liduška ji konejšila, jak jen mohla, ačkoliv sama potřebovala útěchy. Uvědomila si svou osamělost, bezmocnost, bezradnost, a nával citů jí zaproudil v hrudi, jako jedovatí mravenci. Smutek, žal a tesknota jí stáhly hrdlo; slzy jí zalily

Dary a věnování.

Poděkování.

Odbor Č.M.Š. ve Zdobunově kvituje tímto p. Vladimíru Svítovi, mlynáři ve Staromylsku za dar z 25 — ve prospěch odboru. Současně děkuje za dar z 50 — , které odevzdal prostřednictvím odboru Matici. Vzácná tato podpora budiž příkladem a zároveň veřejně oceněna.

Při svatbě sl. Cecilie Vlasákové s p. Konstantinem Martinkem bylo na podnět p. Josefa Hovorky z Hulče sebráno ve prospěch školy ve Zdobunově z 67.50. Oceňujeme vzácnou tuto přiznání, jež nám jest důkazem, že škola jest příznivci vždy vřele podporována.

Josef Kosek,
jedenátel.

Al. Khol,
místopředseda.

Hospodářský zpravodaj.

Uložení plodin přes zimu.

Není nijak lhostejno, jak zacházíme se sklizní našich polních plodin, neboť nesprávným jejím uložením může značně utrpěti na své hodnotě, případně i úplně propadnout zkáze.

Sklizená úroda může býti porušena již následkem vadné jakosti plodiny samé, kdy plodina je sklizena se zárodky některé choroby neb škůdce, což pak vede k pozdějšímu jejím více méně vážnému poškození.

Nejčastěji však trpívá sklizeň nedostatkem a závadami míst, určených k jejím uložení.

Obilí přímo s pole je nejlépe ukládati v dřevěných polních kůlnách, kde vzduch má mnohem lepší přístup než ve zděných stodolách. U suše sklizeného obilí má se posečkati s výmlatem, až obilí se poněkud „zapoti“, poněvadž jinak samozahřátí může

oči a začala štkáti. A jelikož nechtěla své zoufalství prozraditi před Helenkou, zaryla hlavu do peřinky a tichým pláčem ulevila svému bolu; vědělať, že kdyby se prozradila, zaúpěly by jedna víc než druhá. Proto se úsilovně nutila udržeti klidnou náladu, a když měla Helence odpovídati, zdvihla hlavu z peřinky, potlačila pláč, a snažila se mluvit klidně, jako by nebylo ještě tak zle. Chvillemi načínaly skomíravě klmatí, leč s rozbouřencou fantasií a děsnými výkřiky, vracely se opět v hrozné bdění. Tak jim uplynula hrůzostrašná noc. Svítalo.

Ráno, když se bouře utišila, první mimojdoucí, hrabaje se sněhem, uslyšel nářek a usedavý pláč. Přišli lidé, odházeli od dveří sněh, odvedli sirotky a chaloupka opustěla navždy.

Dlouho se mluvílo o zmizelém Mazánkovi a pověrcívi jistili, že v chaloupce straší; báli se večer jít mimo, protože se tam prý ukazuje světlo.

Na jaře, nedaleko za humny, tam, počaly kráskati a polétovati vrány, nalezli zmrzlé tělo Mazánkovo.

nastati až na sýpce a stává pak nebepečí jeho zapaření. Je-li však obilí sklizeno poněkud navlhle, má se vymlátiti pokud možno nejdříve, aby se přešlo zkáze zrna; zraje se tu rozprostře v tenké vrstvě a častěji přehazuje. Nabude-li obilí vysloveně plísňovitý zápach, doporučuje se promíchatí je s práškovitým dřevěným uhlím, které se pak fukárem odstraní.

Avšak i u suše sklizeného obilí musíme pečovatí, aby na sýpce nepřibrálo vlhkosti od vlhkého vzduchu, což se stává na podzim, kdy velmi vlhký a studený vzduch, vniknuvší otevřenými okny do sýpky, přechází svoji vlhkost teplejším hromadám obilí. Ještě nebezpečnější je v těchto poměrech okolnost, že vodní páry, které obilí vydychuje, se vlivem studeného a vlhkého vzduchu srážejí na zrnku. Na jaře naopak teplý vnější vzduch ponechá sv. ji vlhkost hromadám obilí, během zimy velmi vychladlým a studeným. Proto je-li vnější vzduch teplejší a vlhčí než vzduch v sýpce, mají se její okna zavřítí, což se ovšem musí státí i za mlhy a za deštivého počasí. Tehdy se okna sýpky otvírají za studených dnů nebo v noci.

K vyhubení škůdců zamořené sýpky kromě všeobecných opatření (čistota, průvan atd.) nejlépe se osvědčují plynné prostředky, poněvadž škůdcové bývají i v těžce přístupných trhlínkách a spárách podlahy a stěn. Proti pilousům dobré výsledky dává sirouhličník, který je však lehce zápalný a vyžaduje proto velké opatrnosti při použití. K hubení pilousů používá se někdy i anilínový olej, a to nejčastěji

ve směsi s vápenným mlékem (na 10 l vápna 1 l anilínového oleje). jímž se natírají stěny, strop a postřikuje podlaha. Anilínu možno použítí jen ve zcela prázdných místnostech, při čemž se nechávají okna otevřena, poněvadž anilínové páry jsou jedovaté.

Při uložení obilí v době, kdy v hospodářství je nejméně práce, možno s výhodou provéstí moření k osetí určitého semene proti jeho nejnebezpečnějším chorobám jako je snětivost, pruhovitost, plíseň sněžná a j., a to za sucha, poněvadž za sucha můžeme obilí mořití kdykoliv, třeba i několik měsíců před zasetím, uložíme-li možné osivo na suchém místě.

Proč je půda zemdlena.

O zemdenosti půdy píše se 4. čísle „Vesmíru“. Zemdenost půdy je zjev, že v půdách, v nichž se pěstují de ší dobu stále luštěniny, přestává se na konec tímto plodinám dařítí. Zjev ten je znám dobře praktickým hospodářům a byl vysvětlován různými domněnkami. Po objevu pože rače bakterií vědcem d'Hérellem různí badatelé upozorňovali, že by bylo možno vysvětlit zemdení půdy tím, že bakterie (*Bacillus redicicola*), jež žijí symbioticky v hlízkách na kořenech luštěnin, byly napadeny tímto činitelem stále dosud záhadným. Nověji konali Demolon a Düner nové pokusy s vojteskou. V půdě, kde byly mladé kultury vojtesky, nebylo možno na živných půdách najítí bakteriofaga (požírače bakterií) pěstováním. Objevil se však v kulturách vypěstovaných z polí, na nichž byla vojteska pěstována několik

let. Do půdy dostává se bakteriofag buď tím, že je rostlinců přímo vylučován, anebo hnilobou mrtvých kořenů. Bakteriofag hyne v půdě vysušením. Objevy tyto js u velmi důležité i pro polní hospodářství, neboť luštěniny jsou známy j kažto hostitelé bakterií, které dovedou vázati vzdušný dusík. Bakteriofag však ničí tuto schopnost.

Různé zprávy.

Na Urale nalezena hrouda zlata 13 $\frac{1}{2}$ kg těžká.

16. t. m. při práci na zlatých ložiskách u Sverdlovka na Uralu byl nalezen kus zlata ve váze 13 780 kg. Je 38 cm dlouhý, 7 cm široký a 4 cm silný. Při práci dělník Ija Palcev vykopal velký kus něčeho velmi těžkého a pronesl: „Kdyby to bylo zlato!“ Všichni jen se usmáli: „Blázníš! Tolik zlata!“ Teprve po propláchnutí spatřili velký kus žlutého kovu. Ihned ho odnesli do přijímací kanceláře, tam však ani tak velkých vah nebylo, takže přesná váha byla zjištěna až v hlavní správě zlatých ložisk. Je to podle velikosti čtvrtý kus zlata ve světě. Roku 1842 zletokop Sitkin našel v jižním Uralu v Miasském rayonu hroudu zlata ve váze 24 kg, v Australii byl nalezen kus ve váze 19 kg, teč v jižním Uralu v Kaščejevských ložiskách byl nalezen r. 1882 kus zlata ve váze 16 kg. Nejzajímavějším je však to, že právě ten poslední kus byl nazen blízko města Sver-

48.

splatiš... (Pohrozí, bouchně dveřmi
Chvilí tišina.)

Rajsina: Bojím se.

Jeník: Čeho?

Rajsina: Bude se Vám mstít.

Jeník: Tedy jen o mne máte starost? Málo strachu! Takový nebuda hrozí jen hubou.

Klásková (k Rajsině). Teď vám holka ani nevypadá jít domů...

Žofa: Přenocujete u nás ve druhém pokoji.

Frantík: Mohli bychom Rajsinu doprovodit kdyby si přála.

Klásková: Co tě to napadá hochu, aby do vás někde střelil? A Ježíši, okno je otevřeno, aby tak práskl do světnice. Husí kůže mi naskakuje. Zavřete okno, pojdte honem spát (uteče).

Žofa: Já tu taky nebudu. Frantíku, zastrč dveře do síně, honem! (Uteče za matkou.)

Frantík: Vidíte ženské strašpytle! Jak uvidí bouchačku, už je zle. Nu, jak chcete. (Odejde.)

Jeník: Ten syčák nám pokazil celý večer. Nu, co platno, necháme si to na zítra.

Rajsina: Také tu sama nezůstanu, přenocuju u Klásků. Dobrou noc! (Náhle se obrátí.)

Jsem Vám k díkům zavázána pane Jeníku, tolikrát jste se mne již zaslal...

Jeník: Lépe kdybyste zanechala toho toula-

45.

chystá stůl.) Dobrý večer! Pánové si přáli...

Frantík: Abys nám dnes, Rajsino, zahrála a zazpívala. Slavíme významný den.

Rajsina: Víím o tom! Tuhle pan Jeník se významenal v továrně, obdržel dvě stě rublů odměny a byl jmenován strojvedoucím.

Jeník: Vy už o tom víte, Rajsino? (Nalévá pivo.) Klásková posluhuje...!

Rajsina: Kdo by o tom dnes nevěděl. Celá Šulavka o tom ví, každý vás chválí, ctí a miluje.

Frantík: Ty také Rajsino?

Rajsina: Bože, kdo pak by pana Jeníka nemiloval. Prokázal všem lidem tolik dobrého.

Jeník: Děkuji Vám Rajsino a velmi si Vás vážím. Než připijte si s námi na zdraví. (Ťuknou si, pijí, zakusují.)

Frantík: Naposlady se Jeníku ještě zamiluješ.

Žofa: Dejte pozor! Ta maličká má taková růžová pouta, že se ani nenadějete a uvážete v nich jako pavouk v pavučině.

Jeník: Myslím, že taková pouta máte taky, slečno Žofinko...

Frantík: Snad dokonce nežáríš Žofa?

Jeník: Nestarej se Frantíku — mne váže pouto mnohem silnějším...

Rajsina: A mohli bychom vědětí jaké?

lovska, v dosti zalidněné krajině, což svědčí o velkém přírodním bohatství kraje, kde se již po staletí těží zlato.

Vánoční svátky kanadských paterčat.

Z Kalhenderu v Ontariu se oznamuje, že proslulým pěti holčičkám Dyonneovým bylo po dlouhé době dopřáno ztrávit jeden den bez dozoru dr. Daffoea se svými rodiči. Stalo se tak na Štědrý den, ovšem pod střechou nemocnice, kde pečuje stát o zdárný vývoj svých paterčat. Z celé Ameriky se sešlo tolik dárců nejproslulejším sourozencům na světě, že bylo nutno zřídit zvláštní úřad na doručování a vybalování dárců. Mezi nesčetnými dárcy upoutaly pozornost malých i velkých loutky, jež zaslala filmová hvězdička Shirley Temple svým malým konkurentkám. Je to pět stejných obrovských loutek, jež jsou podobny jako oko oku malé Shirley.

Anglické vánoce hojnosti a veselí.

V obchodních a zábavních análech Londýna budou zapsány letošní vánoce jako rekordní. Nejlepším důkazem toho je výkaz Anglické banky, který před vánoce vykazoval stav oběživa rekordní číslíci 425 milionů liber (libra = 26 zl.). Jenom v předvánočním týdnu stoupl oběh bankovek o 20 milionů leber (520 milionů zl.), jež zvýšily kupní sílu hlavního města a projevily se v oživení hospodářském a v úbytku nezaměstnanosti. Londýnští obchodníci prohlásili, že se ty peníze také skutečně ukázaly v nákupech. Velké obchodní domy byly tak pře-

plněny, že bylo nutno požádat policii, aby udržovala pořádek. Angličané rádi vydávají své peníze za dobré zboží a dobré zábavy, a neslaví Štědrý večer doma, nýbrž věnují se zábavám. Všechna londýnská divadla, biografy, hotely a musikhally byly vyprodány. Největší nával byl v Gros-venor House, kde sedmimetrový vánoční strom zářil 3.000 elektrickými lampičkami, ověšený řetězy délky sedmi mil! Veselí a štědrost letošních vánoce byly podpořeny také tím, že většina firem dala svým zaměstnancům volno od středy do pondělka. Tyto pětidenní prázdniny oživily také nevídaně dopravu z Londýna a do Londýna. Několik tuctů vlaků odjelo na pevninu, aby dopravily Londýňany na Rivieru a do Alp rakouských i švýcarských, dlouhá řada parníků, jež byly vyprodány jako vlaky, odvezla ze Southam-

Spolkový věstník.

Z Kvasilova.

Divadelní odbor jednoty Sokol v Kvasilově sehraje dne 8. ledna t. r. (druhý den svátků) divadlo „Dědečkovy housle“, příběh z vesnického života od K. Rudloffa o 8 jednáních se zpěvy. Po představení taneční zábava.

Z Újezdů.

Dne 19. I. 1936 r. sehraje SČM. v Újezděch obraz o pěti jednáních a dohře „Tomšovic grunt“ od Jos. Kalivody.

O hojnou návštěvu prosí

Výbor.

ptonu tisíce výletníků do Středoze-
ního moře a na Madeiru. Docela ne-
obvyklý byl příliv venkova do hlavní-
ho města. Počet venkovských návštěv-
níků Londýna se odhaduje na 50 tisíc
lidí.

První cena za plodnost matce 18
Synů.

Za přítomnosti zástupců úřadů byla
včera v Pallanze v Itálii odevzdána
prvá cena za plodnost dělnici Marii
Gumelové, která dala život 18 synům.
Ženě je 38 let a všichni její synové
jsou na živu.

Starší potravin.

Potravinu ve smyslu jak jim rozu-
míme, jsou tak staré, jako nejstarší
primitivní civilizace. Když se člověk
naučil zacházeti s prvním primitiv-
ním nástrojem a rozdělovati oheň,
začal se svou potravou lišit od ostat-
ních tvorů.

Před 8.000 lety, když člověk po
prvé si rozdrtil trochu ječmene mezi

46.

Jeník: K matce a scurozencům...

Žofa: A více k nikomu (hrozí prstem).

Jeník: Chcete-li tedy k rodné vesničce tam
na Volyni. (Zpívá.)

„Tam v rodné vísce Volyně
pohádkou byl mi svět...

Tam přebýval bych rád,

kde čeká věrný kamarád —

však navrátím se jednou zpět...

Nás nelitostně oba dva

rozdělí širý kraj...

Zda sejdeme se zas,

či rozhodě nám doba, čas

to mladé poupě lásky — máj..?

Rajsina: Nejkrásnější vzpomínka je na do-
mov. Můj otec pocházel od Samary, a do
své smrti vzpomínal na svůj rodný kraj,
na široširou matku Volhu...

Frantík: Dobře, že jsi vzpomněla. Uhoď Raj-
sino na Volhu, uhoď holubko!

Rajsina (uhodí do strun — zpívá):

Iz za ostroga na čereň

na prostor rečnoj volny

vyplyvajut razpisnyja

Stěnky Rázina čelny...

Volha Volha mať rodnaja...

47.

Výstup 8.

Fed'ka.

Fed'ka (nepozorován u okna, později ve dve-
řích odporně se šklebí.)

Rajsina (náhle zpozoruje Fed'ku, unakne):

Zase ta příšera... Stále je mi v patách...

(Couvá k Jeníkovi — všichni vyskočí.)

Frantík: Co tu chceš, ty nezvaný hoste?

Jeník: Klid' se odsud, trhane! Nelez mi po-
druhé do rukou, sice...

Fed'ka: Co komu škodí? Počkám si na Rajsí-
nu a doprovodím domů moji holubku...

Rajsina: Chraňte mne před tím člověkem,
stále mne uráží a pronásleduje.

Frantík: Koukej kde nechal tesař díru, a už...

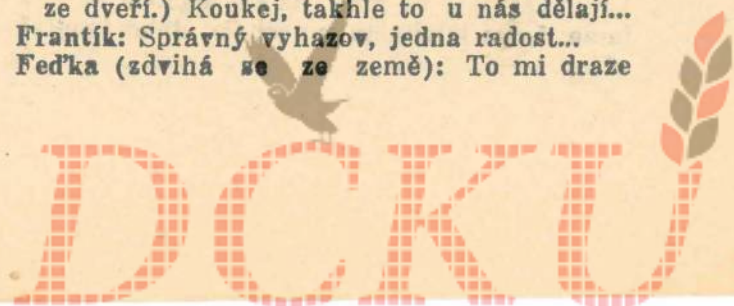
Jeník: Slyšel jsi? Zanech Rajsinu na pokoji!
Tam se klid'!

Fed'ka: Až budu chtít! (Rozepne kabát, za
pasem viděti nůž i pistoli.) Neradil bych
nikomu, aby mi lezl do cesty... (Ženské
křičí, tlačí se do koutů.)

Jeník: Tak ty tak? (Skočí k němu, trhnutím
ho obrátí, kopne doň kolenem a vyrazí ho
ze dveří.) Koukej, takhle to u nás dělají...

Frantík: Správný vyhazov, jedna radost...

Fed'ka (zdvihá se ze země): To mi draze

dvěma kameny, přidal k tomu vodu a upekl si první chléb, stala se propast mezi ním a ostatními zvířaty tak širokou, že už jí nebylo možno nikdy překlenout.

Ječmen je nejstarší obilinou. Lidé už před tisíci lety znali její výživné vlastnosti. Daleko později, v době, kdy Homér napsal Iliadu a Odysseu a kdy řecká kultura už dosáhla značného stupně rozvoje, začali lidé teprve pěstovat novou obilinu — žito. To se stalo asi 800 let před Kristem. Vedle ječmene byla nejstarší potravinou pravděpodobně čočka,

ačkoli je o 3000 let mladší ječmene. Stejně starý je i první kvašený nápoj — pivo, které vařili v Egyptě už 3000 let před Kristem. Nejstarší známé zeleniny, zeli a fasole, jsou o 300 let mladší.

Dnes víme skoro jistě, že první člověk žil na stomech jako dnešní opice a že se živil kořínky a lesními plody, pokud nejedl syrové maso jiných tvorů. Jablko je staré pouze 2000 let a stonky celeru byly po prvé požívány v Trojské válce. Požívání hrášku pravděpodobně také datuje až od Homérových časů, kdy lidé po-

znali, jak dobré jsou víno a fíky.

Rýže se stala v Evropě známou za času Alexandra Velikého, právě jako švestky, třešně a broskve. Později, když římská říše pronikala čím dál více na východ, pěstování tohoto ovoce rosto. Cukr byl znám v Evropě až roku 996 po Kr.

Průmysl a obchod potravinami dostaly novou vzpruhu s objevením Nového světa. S přiježděm každé nové lodi se otvíraly netušené možnosti. Roku 1500 jedla Evropa po prvé sladkou papriku, ananas přišel roku 1514, kvába 1517 a čokoláda s kukuřicí 1520. Tabák přišel o 40 let později a první brambory byly dovezeny do Anglie roku 1585. O česneku a čaji je první zmínka ve třicetileté válce, o skořici roku 1780, a brusinky přišly do obliby za napoleonských válek. A banán bude ze šest let slavit stoleté výročí svého příchodu do Evropy.

CENY OBILÍ.

Záznam 3.I. soukromého obchodu — zač kupuje.	
Žito	zl. 1.65 za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„ 2.50 „
Ječmen	„ 1.40 „
Oves	„ 1.45 „
Hřečka	„ — „
Proso	„ — „
Řepák	„ 6.50 „
Hrách	„ — „
Fasole	„ — „
Mák	„ 9.00 „
Jetel	„ 85.00 za 100 kg.

Rovno.

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER**, ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster své komisionní sklady a jmenovitě:

- 1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
- 2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
- 3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
- 4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
- 5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr neinovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků Žirardovských závodů jako: plátina lněná a bavlněná, brezenty a j.

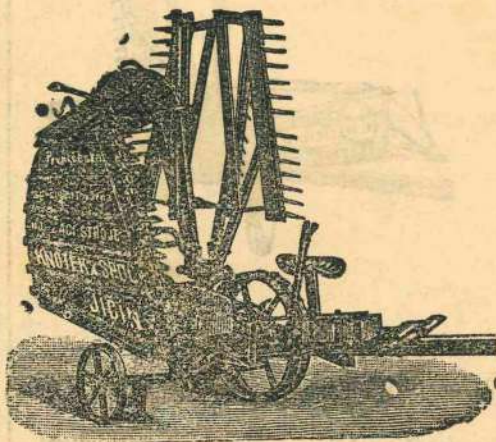
Ceny továrni — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za mstr.

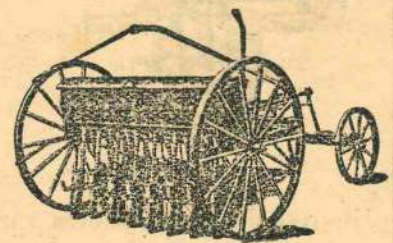
Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských facon. a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, mурmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEPŘEHLÉDNĚTE!!

Velmi důležité pro ty, kteří si přejí mít dobrý český stroj za velmi nízkou — likvidační cenu.

Následkem likvidace skladu—vyprodáváme!!

Prima české stroje úplně nové, rovněž i zánovní, vyprodáváme pokud záseby stačí za KAŽDOU PŘIJATELNOU CENU.

Rudolf Jozef a spol.,

v ZDOLBUNOVĚ, ul. Kościelna č. 7. (vedle Kasy Skarbowej)

Celé Volyni jsou známa nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru — „SAKURA“.

Doporučuj všude

tohoto českého podniku znamenitý mok.

Nejlepší je

PIVO

= pivovaru „Kvasilov“: =

„SALVATOR“, „EXPORT“,

„MARCOVÉ“ a „STOLOVÉ“.

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO V ROVNĚ) ul. 3. Mája 149.

dodá Vám levně a na výhodných podmínkách:

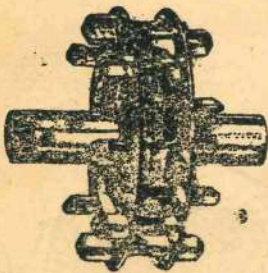
Pluhy, kultivátory, plecí stroje orig. „B Ä C H E R“ a také UNIA dřívě „WIENZKY“ řezačky, kruhadla orig. „B O R E K“. Triery „P F Ö N I X“. Čistící mlýnky orig. „E X N E R — K A U B“. Odstředivky, máslnice a pařáky „ALFA LAVAL“ —

Kainit, sůl draselnou, Kalimag výrobky SPÓŁKI AKCYJNEJ EKSPŁ. SOLI POTASOVYCH. LWÓW, PLAC SMOLKI Č. 5.

MLÁTIČKY WICHTERLE — KOVÁŘÍK.

S E C Í S T R O J E orig. Melichar lžičkový „U N I K U M“ nebo trýbkový „P A T R I A“ různých velikostí i kombinované „I M P E R A T O R“ nejlevněji a nejvýhodněji koupíte ze skladů a prostřednictvím ČESKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO DRUŽSTVA V ROVNĚ.

Nabízíme Vám právě do Lvova došlé ORIG. MELICHAR Ž A C Í S T R O J E s kroužkovým mazáním a s OLEJOVOU LAZNÍ za ceny bezkonkurenčně nízké.

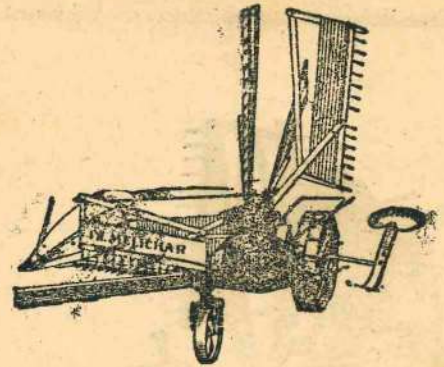

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM: DEERYNG,
MAC-CORMICK, MELICHAR A JINÝM.

Zastoupení světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów, Grodecka 61.

Hnojiva dusíkatá, saletra vápenná (ledek), nitrofos, supertomasyna a j. výrobky stát. tov. dusíkatých látek W MOŚCICACH I CHORZOWIE

SUPERFOSFAT.

Zjednoczenie Fabryk superfosfatowych
v Polsce, Warszawa, Kredytowa 4.

Účelem

Českého Hosp. Družstva

v Rovně jest dodati Vám nejlevněji a nejvýhodněji zboží.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Straklov, u p. J. Suchého; Volkov, u p. V. Mráčka. Zio'ibunov, u p. Alexandra Khola. Luck, ul. Piłsudskiego 65. Dům V. Zemana.

Czeska Spółdzielnia Kredytowa

České Úvěrní Družstvo v Rovně, 3-go Maja 149,

Vám nejlépe zajistí Vaše vklady.

Konto v P.K.O. č. 82034.

Poskytování zápůjček na nákup hosp. strojů, umělých hnojiv.

Žádejte informace.

Adresa redakce a administrace: Kvasilov na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jedncu. V předu o 50%, draže. Při delší inserci značná sleva.

DOKU

DĚDICTVÍ ČESKÝCH KOMUNIT UKRAJINY